

A l'amic Lluís M. Moncunill en els seus 80 anys

Miquel Barbarà Anglès

En primer lloc, una felicitació molt cordial per haver arribat als 80 anys. Segons la perspectiva dels salms deus ser dels més forts per arribar fins als vuitanta (Psalm 90 (89) 10). És clar que en aquell temps representava molt més que avui dia, ja que la perspectiva de vida no arribava als 50 anys. Arribar als 80 era una cosa molt excepcional. La major part de persones que han viscut —milions i milers de milions— han mort abans dels 50 anys. És a partir de la meitat del segle XVIII quan es comencen a allargar les expectatives de vida a casa nostra, gràcies principalment a l'augment de la higiene, l'ús del sabó i la millora de la medicina.

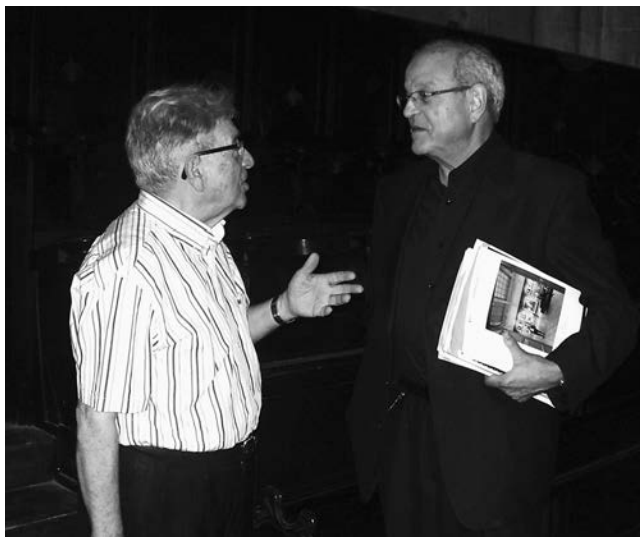
També vosaltres, Lluís M. i Maria, podeu donar gràcies dels anys de matrimoni que porteu. Abans de la data indicada suara la mitjana de vida del matrimoni no arribava als 20 anys. Abans d'aquesta data ja havia mort un dels dos.

Per tot això no és estrany que una persona vella es tingui com un heroi, carregat d'experiència i, per això mateix, posseïdora de moltes claus d'interpretació de la vida. Avui dia ha canviat molt tot això. És molt freqüent que el nét o la néta manifestin que saben més coses que els avis. I actualment es veuen de manera més clara, en molts casos, els anys en què una persona es va deteriorant i perdent facultats.

Dic això per felicitar-te també, Lluís M., perquè arribes a aquesta edat ple de vida i de vitalitat, amb el cap clar i amb iniciatives i il·lusions. Mentre una persona no ha tancat el procés de socialització no és realment vella. És el teu cas, Lluís M., estàs obert a iniciatives, a aprendre, a començar de nou i a lluitar per millorar les coses i per fer un món millor.

En definitiva, que ets el mateix que vaig conèixer quan érem més joves, al Seminari. Et vaig tenir del que en dèiem el «prefecte», que en altres llocs en deien el «vigilant». Per a mi, més petit, eres una referència i un exemple. Sempre ben vestit, escrupolosament ben planxat amb una presència que es feia mirar per imitar-la.

Després de les teves experiències a Roma i posteriorment de les meves, ens vam trobar i vam col·laborar en moltes iniciatives i activitats.

*Mossèn Miquel i Lluís M.
conversant a la Catedral de
Tarragona l'any 2013.
(Foto: Arxiu familiar)*

Recordo perfectament com veies les limitacions i els desgavells de l'Arxidiòcesi, després del pontificat de «transició» del cardenal Arce Ochotorena. Molt conscient del que havia passat amb el cardenal Vidal i Barraquer, que havia hagut de morir a l'exili perseguit per uns i altres. Parlaves exactament del silenci que s'havia imposat sobre la seva figura. Un silenci còmplice del desgavell i molt polític. Es donava suport al règim franquista i no per motius pastorals —encara que es volguessin aparentment revestir d'això—, sinó per motius polítics. Com ha passat tantes vegades de l'actitud no política del cardenal Vidal i Barraquer ens van voler fer creure que era una actitud política. I del suport al règim franquista, un suport clarament polític, ens van voler fer creure que era per motius eclesials.

Però no ho van aconseguir. Tu, Lluís M., i tants altres ho vam començar a tenir clar. No van aconseguir enganyar-nos.

Vam tractar molt de la situació de l'Arxidiòcesi, de les estructures diocesanes necessitades de canvi i de renovació, de la situació del clergat i del laïcat, amb tot el desgavell que hi va haver per la supressió dels moviments especialitzats per part dels bisbes espanyols.

Després de molts anys veig que continues amb les perspectives renovadores amb més maduresa, si cal, com correspon a uns vitals 80 anys, enriquits amb tantes experiències de tota mena viscudes amb intensitat i que enriqueixen tota la persona al llarg de tot el camí de la vida. Te'l desitjo, aquest camí, molt més llarg i ple de riquesa humana, espiritual i cristiana.

AD MULTOS ANNOS. PER MOLTS ANYS!

Tarragona, 13 de setembre de 2013